

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **K. A. Trading a.s.** (dříve AB radio, a.s.), se sídlem Praha 5, Nám. 14. října 1307/2, IČ: 26764482, zast. Mgr. Danielem Musilem, advokátem se sídlem Praha 1, Mezibranská 1579/4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2008 č.j.: 21014/07-1300-102687

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle ust. § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2004 č.j.: 10906/07/001514/7962 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 16.1.2007, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň ve výši 374.000,-Kč tak, že částka dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty ve výši 374.000,-Kč se mění na částku 770.000,-Kč a dodatečný platební výměr se mění následovně: V části IV. Uskutečněná zdanitelná plnění se na ř. 445 se základní sazbou daně základ daně ve výši -1.800.000 mění na 0, daň na výstupu ve výši -396.000 mění na 0. V části VI. Celkový součet se na ř. 652 daně na výstupu mění částka -396.000 na 0, na ř. 780 Změna daňové povinnosti se částka 374.000 mění na částku 770.000. Ostatní části dodatečného platebního výměru č.j.: 10906/07/001514/7962 zůstávají beze změny.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí správce daně. V žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu se zjištěnou a prokázanou skutečností dle § 31 daňového řádu a správce daně postupoval v daňovém řízení v rozporu s § 2 odst. 1 daňového řádu, když účelově přenesl daňovou povinnost jiného daňového plátce na žalobce. Rovněž tvrdil, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Uvedl, že jako nájemce digitální televizní stanice poskytl společnosti AB KOMPONENTY s.r.o. (dále jen „AB KOMPONENTY“) tuto digitální televizní stanici za dohodnutou cenu. Šlo o to, že žalobce byl v rámci podnikatelské činnosti spočívající zejména v provozu internetového rádia osloven s poptávkou společnosti INCO Praha s.r.o. (dále jen „INCO“) po marketingových službách pro společnost AB KOMPONENTY. Služby ve prospěch koncového klienta měly být poskytovány skrze internetové vysílání. Jednatel zprostředkovatelské společnosti žalobci přislíbil veškerou součinnost potřebnou k úspěšné realizaci zakázky. Na základě toho bylo možné uzavřít příslušné dohody jak se společností AB KOMPONENTY, tak se společností INCO a rovněž s dalšími subjekty. Žalobce plnil svojí úlohu, když zajišťoval finální úpravu dodávek společnosti INCO a jejich odvysílání. Konečný reklamní a propagační materiál byl vysílán v určitém objemu času na pronajatém internetovém televizním kanálu. Společnost AB KOMPONENTY v souladu s uzavřenou smlouvou za poskytnuté plnění žalobci zaplatila. Žalobce pak uhradil své závazky společnosti INCO. Přestože daňové orgány v rámci daňového řízení nezpochybnilly příjmy pramenící z uvedené zakázky, neuznaly nárok žalobce na odpočet z faktur vystavených společností INCO za práce poskytnuté při realizaci internetového televizního vysílání, a to přes řadu vzájemně provázaných důkazů, které žalobce předložil a které dokládají realizaci a faktické přijetí plnění poskytnutého společností INCO a rovněž rozsah a předmět tohoto přijatého plnění. Žalobce má za to, že přijetí předmětných plnění dle § 12 zákona o DPH prokázal písemnými smlouvami, fakturami, doklady o platbách, odpověďmi na výzvy správce daně, kde uvedl vysvětlení celého procesu, a svědeckými výpověďmi. Daňové doklady, jež vystavil poskytovatel služby, byly zúčtovány v účetnictví žalobce a jsou vedeny v daňové evidenci poskytovatele. Žalobce tak splnil všechny podmínky pro řádné uplatnění dle zákona o DPH. K tvrzené provázanosti důkazů žalobce uvedl, že samotná smlouva popisuje náplň dodávaných prací a na základě ní pak byly vydány faktury. Na základě vydaných faktur byla provedena platba, která je v souvislosti se smlouvou a předmětnými fakturami. Přijetí předmětných plnění žalobce dále prokázal výsledkem zaměstnanců, kteří prokázali, že pan M. dodával podklady pro zdanitelné plnění žalobce. Finanční úřad však při těchto výsledcích požadoval informace, které dotýčným zaměstnancům nemohly být známy, a to s ohledem na postavení, které zastávali. Další důkaz, který žalobce poskytl, byl výslech pana J., který potvrdil, že Ing. H. jednal s P. M. a že mu byly předávány potřebné materiály. Žalobce rovněž poskytl svědeckou výpověď P. M., která byla provedena formou notářského zápisu. Toto svědectví nicméně žalovaný neakceptoval. Dle názoru žalobce lze v hodnocení důkazů, které provedl žalovaný, nalézt řadu vad. Žalovaný na jedné straně nikterak nezpochybňuje, že společnost AB KOMPONENTY zaplatila žalobci poskytnuté plnění, ale zároveň tvrdí, že žalobce neprokázal, že by došlo k realizaci plnění ze strany společnosti INCO. V případě, že by společnost INCO nezhotovila materiál k vysílání (a nezhotovil ho ani žalobce, který se výrobou reklamních a propagačních materiálů nezabývá), by ale nebylo co vysílat. Tato úvaha koliduje s tím, že společnost AB KOMPONENTY plnění ze strany žalobce obdržela a zaplatila za něj dohodnutou cenu. Žalovaný nedostatečně vypořádal s tím, že pracovníci žalobce ve svědeckých výpovědích popsali, jakým způsobem přebírali materiály dodávané společností INCO a jakým způsobem zabezpečovali jejich odvysílání.

Žalobce též namítl, že s uvedeným předmětem podnikání neměl zkušenosti, a nebyl tak obeznámen s tím, jaké nároky budou na dokazování kladeny. Jako provozovatel internetového rozhlasového vysílání se nesetkal s požadavkem doložení jakékoliv jeho odvysílané části. Je otázkou, jestli by toho a po jakou dobu byl vůbec schopen, neboť jeho příjmy a výdaje nesouvisí toliko s reklamní částí vysílání. Žalobce nepochyboval o tom, že k prokázání přijatého plnění ze strany společnosti INCO postačí standardní podklady, tak jak to daňové orgány požadovaly v ostatních případech, kdy z jejich strany nebylo žalobci ukládáno žádné nadstandardní dokazování, a přijatá plnění nebyla zpochybňována.

Žalovaný se v průběhu řízení na žalobci dožadoval jen obecného prokázání realizace přijetí plnění, aniž by konkretizoval, jaké další důkazní prostředky měl žalobce předložit. To učinil až v napadeném rozhodnutí. Takový postup dle mínění žalobce koliduje se základními principy daňového řízení a právními principy vůbec.

Žalobce dále namítl, že daňové orgány měly své pochybnosti směřovat vůči společností AB KOMPONENTY a INCO, neboť údaje o vyrobených propagačních materiálech lze zjistit daňovou kontrolou u těchto subjektů. Skutečnost, že společnost INCO se svým správcem daně nespolečupracuje, nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce, ačkoliv jednatele společnosti INCO sám několikrát telefonicky žádal, aby se s veškerými podklady dostavil k příslušnému daňovému orgánu, nebyl úspěšný. Oproti žalovanému však žalobce nemá žádný mocenský nástroj, jak relevantní podklady a vyjádření jednatele této společnosti zabezpečit. Žalobce je tak de facto zatížen daňovými povinnostmi, které náleží společnosti INCO a jejichž plnění se daňovým orgánům nedaří vynutit. Ačkoliv měl příslušný správce daně zjistit, že uvedená společnost své příjmy převedla na další subjekt, vyměřil jí daňovou povinnost ve výši 0. Žalobce odmítá tezi žalovaného, podle které vzhledem ke skutečnosti, že plátce uvedený jako dodavatel žalobce poskytnutí plnění sám neprokázal, spočívá důkazní břemeno stran prokázání přijetí služeb od společnosti INCO na žalobci. Právní úprava týkající se daně z přidané hodnoty nekonstruuje vztah dodavatele a odběratele vůči daňovému orgánu jako vztah dvou daňových subjektů se společnou odpovědností za neplnění povinnosti. Skutečnost, že dodavatel žalobce nesplnil své zákonné povinnosti a je nekontaktní, nemůže být důvodem pro neunesení důkazního břemene žalobcem, neboť prokazovat, že se nejednalo o simulované dodání reklamních materiálů, měl v daňovém řízení dodavatel, nikoliv žalobce.

Za nesrovnalost v napadeném rozhodnutí žalobce označil argumentaci správního orgánu, podle které společnost INCO neposkytla správci daně v roce 2004 potřebnou součinnost ohledně přiznání a zaplacení daně a byla jí tak vyměřena daňová povinnost ve výši 0. V napadeném rozhodnutí je totiž zároveň uvedeno, že v roce 2004 byly požadované doklady doloženy. Žalobce má tak za to, že splnil veškeré skutečnosti, které po něm byly požadovány.

Žalovaný nikterak nezpochybnil, že žalobce za plnění přijaté od společnosti INCO zaplatil dohodnutou cenu. Tyto finanční prostředky se musely do účetních operací společnosti INCO promítnout. Žalovaný zpochybnil vyjádření společnosti AB KOMPONENTY, že výrobu propagačních materiálů pro tuto společnost zajišťovala společnost INCO. Dle žalobce nelze přijmout závěr žalovaného, že svědectví pana J. nemůže sloužit jako důkazní prostředek. Pan J. je vzhledem ke své funkci pověřen obchodním vedením společnosti, a musel tak být s celým případem detailně seznámen, a to i z pohledu své majetkové účasti na této společnosti. Svědeckou výpověď pana J. bylo prokázáno, že pan H. s panem M. jednal. V případě pochybností žalovaného o důkazní hodnotě prostředků, jimiž žalobce ve smyslu §

31 odst. 9 daňového řádu prokazuje svá tvrzení, se důkazní břemeno přenáší ze žalobce na daňové orgány. Jejich povinností je dle § 31 odst. 8 daňového řádu prokázat existenci takových skutečností, které věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví, obchodních smluv nebo svědeckých výpovědí zcela vyvracejí. S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že žalovaný provedl dokazování a hodnocení důkazů jednostranným způsobem bez ohledu na souvislost jednotlivých důkazních prostředků a to, co v řízení vyšlo najevo, tedy v rozporu s § 2 odst. 3 daňového řádu. Daňové orgány v daňovém řízení nepostupovaly v úzké součinnosti se žalobcem i dalšími subjekty, jak stanoví § 2 odst. 2 daňového řádu. Daňové řízení tak vykazovalo vady, které měly negativní dopad na daňovou povinnost žalobce.

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul, že důvodem vydání dodatečného platebního výměru bylo neuznání nároku na odpočet z faktur vystavených jménem společnosti INCO č. 204019 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 29.2.2004, za přípravné práce pro klienta AB komponenty, základ daně 1.800.000,- Kč, daň 396000,- Kč a č. 204021 se shodným datem uskutečnění zdanitelného plnění, za plnění dle smlouvy ze dne 6.1.2004 za 2/2004, základ daně 1.700.000,- Kč, daň 374.000,- Kč. Dle správce daně žalobce neprokázal realizaci a faktické přijetí plnění od firmy INCO ani rozsah a předmět plnění. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správce daně zaslal dožádání místně příslušnému správci daně společnosti INCO za účelem ověření, zda deklarovaný plátce plnění uvedená na fakturách uskutečnil a přiznal a zaplatil daň. Z odpovědi dožádaného správce daně vyšlo najevo, že společnost INCO neposkytuje svému správci daně potřebnou součinnost. V roce 2004 byly sice doloženy doklady, ale dále již zmíněný subjekt nespolutracoval a neprokázal, jaká plnění a jak poskytoval. Dle zajištěných faktur veškeré údajně poskytované služby pořizoval od jiných (rovněž nekontaktních) subjektů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně popsal průběh daňového řízení a poté zhodnotil důkazní prostředky a žalobcem předložené listiny. Uvedl, že rámcová smlouva ze dne 6.1.2004 je obecná a pouze vyjmenovává činnosti, které by měla společnost INCO pro žalobce poskytovat. Neproказuje, jaká konkrétní plnění skutečně byla dle jednotlivých faktur společností INCO poskytnuta a žalobcem přijata. Ani předložené faktury nespecifikují, jaké konkrétní plnění a v jakém rozsahu bylo poskytnuto. Buď pouze odkazují na zmíněnou obecnou smlouvu, takže předmět plnění není vůbec určen, nebo se uvádí zprostředkování přípravy prací nebo práce pro určitého klienta, ovšem bez vazby na smlouvu a bez uvedení konkrétních prací, které měly být zajištěny nebo provedeny. Ani doklady tedy nemohou být považovány za důkazy o přijetí plnění od firmy INCO. Výpisy z účtů o zasílání plateb na účet firmy INCO prokazují poskytnutí úhrad na účet uvedený na faktuře, nedokazují však, za co bylo placeno. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem daně z přidané hodnoty jsou konkrétní plnění, jejichž hodnota je vyjádřena cenou, bez prokázání skutečné realizace a rozsahu plnění není zaplacení částek uvedených na fakturách důkazem o přijetí a existenci plnění. Z odpovědi na výzvu správce daně č.j.: 109937/06/001933/7282 vyplývá, že kromě firmy AB KOMPONENTY nebyli specifikováni žádní noví klienti, které by společnost INCO zajistila, ani potenciální či stávající zákazníci, se kterými měla jednat, a nebyly doloženy žádné důkazní prostředky k tvrzení o činnosti pana M. jakožto jednatele firmy INCO, např. zprávy ze zahraničních cest, podklady pro poradenství v oblasti personální politiky žalobce či kompletní obchodní strategie včetně cenové politiky, vytváření nových ceníků, případně odborných konzultací, které měla tato společnost dle smlouvy a tvrzení žalobce činit. K návrhu žalobce na provedení důkaz svědeckou výpověď pana M., jednatele společnosti INCO, žalovaný uvedl, že tato osoba se přes opakované výzvy k výpovědi neodstavila, a důkazní povinnost tak plně spočívala na žalobci. Další svědci navrhovaní žalobcem (pan S. a pan Š.) pouze uvedli, že pan M. jim předal CD, když chtěli jednat s firmou AB KOMPONENTY, jednali přes pana M., ale

co měl pan M. zajišťovat, zprostředkovat či co vlastně realizoval, nevěděli. Ani tyto výpovědi se tak nemohly stát důkazem o přijetí, rozsahu a využití plnění fakturovaných jménem firmy INCO. Žádná CD s podklady pro vysílání, z nichž by vyplývalo, že jejich obsah byl vypracován nebo zajištěn firmou INCO, nebyla doložena. Skutečnost, že tyto osoby pouze přebíraly CD od pana M., aniž by byly poskytnuty bližší informace o jeho činnosti, to potvrzuje a je třeba ji hodnotit i s ohledem na skutečnost, že pan M. je účasten v dalších 37 společnostech, za které vystupuje nebo je členem jejich statutárních orgánů, včetně společnosti žalobce. Jednatel firmy AB KOMPONENTY pan H., který měl s firmou INCO jednat, se nedostavil, místo něj vypovídal druhý jednatel pan J. Na otázku, které práce uskutečňoval v rámci vysílání internetové televize pan M., bylo sděleno, že s panem M. komunikoval výhradně pan H. a dal mu potřebné informace a materiály, které měl zpracovat. Jak pan M. s materiály pokračoval, svědek nevěděl. Na otázky žalobce svědek uvedl, že návrhy digitální televize a reklamy byly schvalovány, vše bylo odvysíláno a zapláceno, reklama byla pro společnost přínosem. Tuto svědeckou výpověď žalovaný hodnotil tak, svědek H. s firmou INCO ani s panem M. nikdy nejednal a jeho výpověď o činnosti firmy INCO proto nemůže být využita jako důkazní prostředek o přijetí plnění. Žalovaný shrnul, že svědecké výpovědi neprokázaly a nedoložily, zda a jaká plnění firma INCO žalobci poskytla. Dále žalovaný uvedl, že důkazem o poskytované, zajišťované či zprostředkovatelské činnosti nemůže být případný výsledek této činnosti, nebylo-li prokázáno, jakou činnost a v jakém rozsahu za uvedené období deklarovaný dodavatel vyvíjel k tomu, aby žalobce mohl provozovat svou činnost. K tvrzení žalobce, že bez činnosti pana M. by nemohl sám plnění poskytnout, žalovaný uvedl, že ne vždy musí být poskytnutí určitého plnění podmíněno jeho přijetím od jiné osoby. U přijatých plnění se prvotně hodnotí, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet, které spočívají v prokázání přijetí od plátce uvedeného na dokladu a doložení daňového dokladu s pravdivými a prokázanými náležitostmi. Teprve následně se posuzuje, zda toto přijaté plnění bylo využito v souvislosti s podnikáním či ekonomickou činností.

Žalovaný navíc zjistil, že ze smlouvy ze dne 22.12.2003 uzavřené mezi žalobcem jako nájemcem digitální televizní stanice a firmou AB KOMPONENTY vyplývá, že žalobce podnajme firmě AB KOMPONENTY dle čl. 1 odst. 2 digitální televizní stanici za 500.000,- Kč týdně. Tuto stanici bude i nadále provozovat. Odměna za služby (šíření televizní stanice po internetu, marketingové aktivity související s provozem televizní stanice, dramaturgické vedení stanice, vyřešení a zajištění autorskoprávních vztahů, programová náplň, nákup a výroba jednotlivých programů, odborná a technická správa televizního vysílání, provozování televizní stanice) byla dohodnuta zvlášť. Dle zápisu z jednání ze dne 26.7.2004 se nájemné snížilo na 500.000,-Kč měsíčně, protože předpokládaný objem výnosů z reklamy nebyl dosažen. Žalobce dle faktur vystavených pro firmu AB KOMPONENTY fakturoval pouze podnájem digitální televize *a žádné služby*. Z uvedených zjištění žalovaný dovodil, že (odhlédnuto od skutečnosti, že přijetí plnění od firmy INCO ani jeho skutečný rozsah nebyly prokázány) služby fakturované jménem firmy INCO nebyly ani využity při podnikání ani pro účely uskutečňování ekonomických činností žalobce. Rovněž tvrzení pana J. o přínosnosti spolupráce s žalobcem zpochybňuje jeho výpověď, a to vzhledem ke zjištěnému důvodu změny ceny pronájmu. Žalovaný dále uvedl, že nepovažuje výpověď jednatele firmy INCO za klíčovou. K její absenci a k absolutní absenci součinnosti této osoby se svým místně příslušným správcem daně žalovaný přihlížel při hodnocení důkazů dle § 2 odst. 3 daňového řádu jako ke skutečnostem, které v průběhu daňového řízení vyšly najevo a způsobily, že důkazní břemeno spočívalo na žalobci, který je neunesl, protože jím předkládané důkazní prostředky se neosvědčily jako důkazy o předmětu, rozsahu a přijetí plnění od firmy INCO. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu

(dále jen „NSS“) č.j.: 2 Afs 7/2006-107, ze kterého vyplývá, že je povinností plátce prokázat uplatněný nárok na odpočet z přijatého zdanitelného plnění doložením jeho realizace. Uvedený rozsudek tak potvrzuje stanovisko žalovaného, že formálně správný doklad a ani smlouva neprokazují existenci zdanitelného plnění. Pochybnosti vznikají v okamžiku, pokud nelze skutečnosti uvedené na dokladu a ve smlouvě ověřit u vystavitele, například z důvodu jeho nekontaktnosti. Důkazní břemeno pak nespočívá podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu na správci daně, ale je na plátcích, aby doložili skutečné přijetí deklarovaného plnění, zvláště pokud k tomu byl vyzván. K námitce žalobce, že vzhledem k charakteru své činnosti neměl dostatek důkazních prostředků, žalovaný uvedl, že toto není vinou správce daně, neboť jak vyplývá z rozsudku NSS č.j.: 5 Afs 12/2007-159 daňový subjekt by si měl být vědom svého důkazního břemene již v době, kdy k plnění dochází a cíleně shromažďovat důkazní prostředky. Žalovaný souhlasil se žalobcem, že není správné tvrzení správce daně, podle kterého bylo prokázáno, že předmětná zdanitelná plnění nebyla uskutečněna výše uvedeným dodavatelem. Pravdou je, že nebylo prokázáno přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele. Dle žalovaného se jedná pouze o neobratnou argumentaci správce daně, která nemá vliv na výrok rozhodnutí a skutečnost, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný uzavřel, že z hodnocení důkazních prostředků vyplývá, že žalobce v řízení neprokázal, jaké plnění, v jakém rozsahu a od koho přijal a jak je pro svou činnost použil. K notářskému zápisu osvědčení o jednostranném prohlášení P. M. žalovaný poznamenal, že z prohlášení není zřejmé, za jakou ze svých společností P. M. jednal a která plnění jménem které společnosti činil. Toto prohlášení je tvrzením, které rovněž nebylo nijak doloženo. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 24.5.2006, č.j.: 1 Afs 77/2005-43, podle kterého čestné prohlášení nelze použít tam, kde nelze určité skutečnosti stanovit jinak než dokazováním. Protože pomocí prohlášení nemůže být proveden důkaz, skutečnost jím může být pouze osvědčena. Daňový řád však nezná institut čestného prohlášení. Žalovaný poté konstatoval, že žádné jiné důkazní prostředky svědčící o tom, jaké konkrétní plnění, v jakém rozsahu a zda poskytla firma INCO za částky uvedené na předmětných fakturách, žalobce nedoložil.

Správce daně dle žalovaného vyčerpal všechny zákonné možnosti k zajištění svědecké výpovědi jednatele společnosti INCO a není jeho vinou, že se v důsledku absolutní nesoučinnosti této osoby žalobce dostal do důkazní nouze. Žalobce po zahájení daňové kontroly předložil listinné důkazní prostředky, správce daně však požadoval doložit a prokázat jejich pravdivost, čímž se důkazní břemeno přeneslo na žalobce. Žalobce však nebyl schopen doložit, za co zaplatil a jaká konkrétní plnění byla jednotlivými fakturami účtována. Obecná tvrzení o činnosti pana M., kopírující smlouvu, nedokládala, co z těchto plnění a v jakém rozsahu bylo obsahem fakturace v jednotlivých zdaňovacích obdobích a hlavně nevypovídala, kdo je měl poskytnout. Výpovědi svědků rovněž nepotvrdily, že plnění byla přijata od firmy INCO a že svědkové nejednali s panem M. např. jako se členem statutárního orgánu žalobce. Svědkové rovněž nevysvětlili, co bylo konkrétně předmětem plnění. Žádné důkazy o činnosti pana M. jako zástupce firmy INCO nebyly doloženy. Nebyla doložena předmětná CD, ani žádné zprávy či podklady svědčící o činnosti firmy INCO.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že tvrzení žalobce o provázanosti jím předložených důkazních prostředků je nepravdivé. Z faktury č. 204019 nevyplývá souvislost s rámcovou smlouvou ze dne 6.1.2004. Faktura č. 204021 sice na tuto smlouvu odkazuje, ale nebylo doloženo, jaká z mnoha činností uvedených v bodě III. této smlouvy měla být provedena. Že by bylo jednáno dle pokynu žalobce a v koordinaci s ním, jak určuje smlouva, nevyplývá ani ze žalobních tvrzení, podle kterých žalobce pouze zajistil odvyšování dodávky od společnosti INCO. Pokud bylo na

žalobci požadováno, aby prokázal přijetí plnění od firmy INCO, nebylo na něm požadováno nic nad rámec zákona. Skutečnost o nespolupráci deklarovaného dodavatele žalobce s místně příslušným správcem daně nelze hodnotit jinak, než že deklarovaný dodavatel svou nesoučinností ponechal prokazování přijetí plnění a jeho předmětu a rozsahu na žalobci, jemuž tato povinnost vyplývá z § 72 zákona o DPH a § 31 odst. 9 daňového řádu. To, že deklarovaný dodavatel předložil správci daně doklady za rok 2004, ale dále již na výzvy nereagoval, znamená, že tento dodavatel svému správci daně poskytnutí plnění žalobci neprokázal. Rovněž tak žalobce v daňovém řízení, nepředložil takové důkazní prostředky, které by existenci plnění, tak jak bylo deklarováno, potvrdily. K námitce, že nijak nezpochybnil, že za přijaté služby byla zaplacená dohodnutá cena, žalovaný konstatoval, že nebylo prokázáno, za co byla úplata poskytována. Poskytování úplaty bez zdanitelného plnění není předmětem daně z přidané hodnoty.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejí ze skutkového a právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 31 odst. 8 daňového řádu správce daně prokazuje:

- a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu,
- b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky nebo právní fikce,
- c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,
- d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí.

Podle § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle § 43 odst. 1 daňového řádu vzniknou-li pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, pokud tento zákon nestanoví jinak, plátce má nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem nebo zboží z dovozu, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem.

Podle ust. § 19 odst. 2 téhož zákona plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního právního předpisu, případně evidovaným podle § 11 u plátců, kteří nejsou účetní jednotkou, který má všechny tímto zákonem předepsané

náležitosti a který byl vystaven plátcem. V případě, že doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje plátce nárok podle zvláštního právního předpisu.

Ze spisového materiálu vztahujícího se k projednávané věci vyplývá, že na sporných fakturách je vedle označení odběratele (žalobce) a dodavatele (INCO), data uskutečnění zdanitelného plnění, data vystavení a data splatnosti uvedeno, že jsou fakturovány přípravné práce pro klienta AB komponenty (faktura č. 204019), resp. „plnění dle smlouvy ze dne 6.1.2004 za 2/2004“ (faktura č. 204021). Dle rámcové smlouvy ze dne 6.1.2004 o spolupráci na rok 2004, uzavřené mezi žalobcem jako odběratelem a společností INCO jako dodavatelem, (dále jen „smlouva ze dne 6.1.2004“) je předmětem smlouvy zajištění činností směřující k zajištění fungování žalobce jako vysílatele internetových rádií, streaming, reklamu na www stránkách i ve vysílání internetových prací a všechny služby s tím související v ČR, SR, PL, UA, HU. Dle čl. III. odst. 2 dodavatel bude dále provádět ve prospěch objednatele práce, služby a poradenství související se zajištěním provozu žalobce, především pak určování kompletní obchodní strategie včetně cenové politiky, oslovování nových klientů, jednání s potenciálními i stávajícími obchodními partnery, poradenství v oblasti programového zabezpečení vysílání internetových rádií, konzultace o podobě www stránek, podílet se na vytváření nových služeb a odhadu jejich účinnosti, podílet se na vytváření ceníku odběratele, kontaktovat představitele s potencionálními obchodními partnery, spoluvytvářet marketingovou strategii odběratele, vytvářet odběrateli součinnost vedoucí k prosperitě. Podle článku V. přesná cena plnění ze strany dodavatele bude stanovena dohodou obou smluvních stran ad hoc. Plánovaná cena služeb uvedených v článku III. odstavci 2 je 20.000.000,-Kč. Výzvou ze dne 10.4.2006, č.j.: 109937/06/001933/7282 byl žalobce v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu v návaznosti na § 16 daňového řádu vyzván, aby prokázal, že přijal zdanitelné plnění od dodavatele uvedeného na předmětných fakturách v deklarovaném rozsahu předmětu a ceně, a to veškerými důkazními prostředky. K uvedené výzvě žalobce sdělil, že společnost INCO dodávala kompletní program digitální internetové tv tak, jak je uvedeno ve smlouvě ze dne 6.1.2004. Tyto služby pak byly dále prodávány společností AB KOMPONENTY. Žalobce program převáděl do datové podoby a umisťoval na internet. Program a veškeré služby tak, jak je uvedeno ve smlouvě, dodával P. M., jednatel společnosti INCO, po osobních konzultacích přímo se zástupci společnosti AB KOMPONENTY. P. M. dodával program osobně, hotový na CD a pracovníci žalobce ho pomocí vysílací technologie šířili. Žalobce poskytoval přímo pouze umístění videosignálu této tv na internet. J. Š. ve výpovědi č.j.: 250372/07/001933/7282 k otázce, jaké přípravné práce uskutečnil pan M. pro společnost AB KOMPONENTY, uvedl, že dostávali video nahrávky na DVD v jednotlivých souborech ve formátu AVI. Nevěděl, zda nahrávky nahrál, kdo je realizoval, nahrávky dostal přímo od P. M.. Tuto nahrávku konvertoval do nižší kvality, aby jí mohl streamovat na internet. Tuto nahrávku potom vysílali přes speciální server. Jaké přípravné práce zprostředkoval P. M. pro klienta AB KOMPONENTY, to nevěděl, pan M. jí však musel natočit a zpracovat. K otázce, jaké přípravné práce uskutečnil pan M. pro společnost AB KOMPONENTY, svědek T. S. ve výpovědi do protokolu č.j.: 250373/07/001933/7282 uvedl, že pan M. nosil na DVD videosoubory, které zpracovávali a umístili jako datový tok do internetu. J. Š. upravil úroveň hlasitosti, sestříhal nepovedené záběry a potom to konvertovali do potřebného formátu. Tyto prezentace encoval na distribuční server. Www stránky pro AB KOMPONENTY vytvořil, pan M. dodal k tomu texty. Po umístění videoprezentace se pan M. vždy dostavil a shlédl tuto prezentaci a dodal k ní případné námítky. Pan M. prováděl konzultaci s AB KOMPONENTY, nevěděl, zda navrhoval i to, jak bude prezentace vypadat. Do protokolu č. 257323/07/001933/7282 Ing. M. J. uvedl, že společnost AB KOMPONENTY řídil Ing. H., který výhradně komunikoval s panem M. a dal panu M. všechny potřebné informace a materiály, které měl zpracovat. Jak pan M. s materiály pokračoval, svědek nevěděl. Jednalo se

o videozáznamy a všechny materiály, které byly nutné k realizaci projektu. Z notářsky ověřeného zápisu ze dne 12.10.2007 podepsaného P. M. vyplynulo, že P. M. točil materiál na digitální kameru, každý materiál vozil na CD a předával ho zaměstnancům žalobce k odvysílání. Zároveň jim dodával všechny podklady pro prezentaci společnosti AB KOMPONENTY na webových stránkách.

Soud posoudil jednotlivé žalobní námitky takto:

Jak již bylo konstatováno, žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěnou a prokázanou skutečností a v rozporu se zákonem o DPH, když daňové orgány na straně jedné nezpochybnily příjmy, které žalobci v souladu s uzavřenou smlouvou zaplatila společnost AB KOMPONENTY za poskytnuté plnění, na straně druhé však neuznaly nárok na odpočet z faktur vystavených společností INCO za poskytnuté práce při realizaci internetového televizního vysílání, a to přes řadu žalobcem předložených a vzájemně provázaných důkazů, které dokládají realizaci a faktické přijetí plnění poskytnutého společností INCO a rovněž rozsah a předmět tohoto plnění. Žalobce je přesvědčen, že prokázal přijetí předmětných plnění písemnými smlouvami, fakturami, doklady o platbách, odpověďmi na výzvy správce daně, ve kterých uvedl vysvětlení celého procesu a svědeckými výpověďmi. Namítá rovněž, že žalovaný neakceptoval výpověď P. M. provedenou formou notářského zápisu. Daňové orgány dle názoru žalobce provedly dokazování a hodnocení důkazů jednostranným způsobem a v rozporu se zásadou zakotvenou v § 2 odst. 3 daňového řádu a nepostupovaly v úzké součinnosti s žalobcem i dalšími daňovými subjekty, jak stanoví § 2 odst. 2 daňového řádu.

Výše uvedené námitky neshledal soud opodstatněnými. Podle ustálené judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 6. 3. 2007, č. j. 2 Afs 148/2006 – 54, viz www.nssoud.cz) k prokázání nároku na odpočet je nezbytné nejen jeho doložení po formální stránce řádně vyplněnými doklady, ale i prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění s předmětem a v rozsahu deklarovaném v dokladech, předložených daňovým subjektem. Podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Podle § 43 odst. 1 daňového řádu v případě, že vzniknou pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal. Žalobce v projednávaném případě uplatnil před správcem daně nárok na odpočet daně, a bylo tak výhradně na něm, aby oprávněnost uplatněného nároku jednoznačně prokázal. Dle názoru soudu nejsou žalobcem předložené důkazní prostředky způsobilé prokázat konkrétní předmět a rozsah zdanitelného plnění, jeho faktické uskutečnění, tedy to, že žalobce takové zdanitelné plnění přijal od deklarovaného plátce, ani použití tohoto plnění žalobcem při jeho podnikání. Z předložených faktur, na jejichž základě žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za únor 2004, lze dovodit toliko jméno odběratele (žalobce), dodavatele, výši fakturované částky, výši daně, datum uskutečnění zdanitelného plnění, datum splatnosti a skutečnost, že společnost INCO fakturovala žalobci přípravné práce pro klienta AB komponenty (faktura č. 204019), resp. „plnění dle smlouvy ze dne 6.1.2004 za 2/2004“ (faktura č. 204021). To, jaké konkrétní práce měla společnost INCO žalobci poskytnout, nelze z předmětných faktur dovodit. Předmět plnění, jeho rozsah a účel užití nelze dovodit ani ze smlouvy ze dne 6.1.2004 a z dokladů o platbě. Ze smlouvy ze dne

6.1.2004 totiž vyplývá, že společnost INCO měla pro žalobce zajišťovat celou řadu aktivit, mj. činnosti směřující k zajištění fungování žalobce jako vysílatele internetových rádií a jako společnosti zajišťující streaming, reklamu na www stránkách i ve vysílání internetových rádií a všechny služby s tím související v ČR, SR, PL, UA, HU, dále určování kompletní obchodní strategie včetně cenové politiky, oslovování nových klientů, jednání s potenciálními i stávajícími obchodními partnery, poradenství v oblasti programového zabezpečení vysílání internetových rádií, konzultace o podobě www stránek atd. Jakou činnost však společnost INCO pro žalobce skutečně realizovala a předmětnými fakturami účtovala, již zřejmé není. Doklady o platbě osvědčují pouze skutečnost, že žalobce předmětné faktury zaplatil, nicméně otázka, za jaké konkrétní plnění byly tyto částky vynaloženy, zůstala nezodpovězena. Pokud žalobce poukazoval na své odpovědi na výzvy správce daně, nelze než konstatovat, že tyto zcela obecně popisují, jak měla probíhat spolupráce mezi žalobcem a společností INCO. Obdobně jako žalobce průběh spolupráce se společností INCO popsali i žalobcem navržení svědci (Š., S.). V daném případě však není předmětem dokazování způsob realizace spolupráce mezi žalobcem a jeho dodavatelem, ale prokázání zcela konkrétního předmětu a rozsahu přijatého zdanitelného plnění (viz výzva ze dne 10.4.2008, č.j.: 109937/06/001933/7282), jakož i toho, zda žalobce toto plnění přijal právě od plátce deklarovaného na dokladu. Vzhledem k tomu, že žalobce k prokázání výše uvedeného navrhl výslech p. Š. a p. S., správce daně oprávněně kladl těmto svědkům otázky týkající se předmětu a rozsahu plnění, které mělo být údajně žalobci poskytnuto společností INCO. Přijetí sporného zdanitelného plnění nelze dovodit ani z výpovědi p. J., neboť ten dle své výpovědi s p. M. vůbec nekomunikoval. S ohledem na shora uvedené soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o provázanosti důkazů, neboť mezi jednotlivými důkazními prostředky neexistuje zřejmá spojitost. Žalovaný také nepochybil, pokud neakceptoval notářsky ověřené prohlášení P. M.. Samo prohlášení není způsobilé doložit předmět plnění, není-li zároveň doplněno jinými důkazními prostředky, které by jej prokázaly (shodně viz rozsudek NSS ze dne 24.5.2006, sp. zn. 1 Afs 77/2005). K tomu však v daném případě nedošlo. Navíc ani z předloženého prohlášení neplyne, jaké konkrétní plnění společnost INCO žalobci podle předmětných faktur poskytla a za jakou společnost P. M. uvedené prohlášení vlastně učinil. Jak žalovaný poznamenal v napadeném rozhodnutí, P. M. byl v rozhodné době účasten v celé řadě dalších společností, a k prokázání nároku na odpočet daně proto bylo zapotřebí prokázat i to, že v daném případě jmenovaný jednal právě jménem společnosti INCO. Ani tuto skutečnost žalobce věrohodným způsobem neprokázal. Žalovanému nelze vytýkat porušení ust. § 2 odst. 2 a 3 daňového řádu. Žalovaný v řízení jednal v součinnosti se žalobcem, kterému umožnil vyjádřit se ke všem učiněným zjištěním a navrhnout důkazy k prokázání jeho tvrzení o oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobcem předložené důkazní prostředky pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně posoudil; v jejich hodnocení soud žádné pochybení neshledal. Z výše uvedeného vyplývá nedůvodnost námitky žalobce o existenci závažných procesních vad daňového řízení majících negativní dopad na jeho daňovou povinnost

Žalobce dále namítal, že nebyl obeznámen s nároky, které na něj budou v řízení při dokazování kladeny, protože s uvedeným předmětem podnikání neměl zkušenosti. Nevěděl údajně, že k prokázání přijatého plnění nepostačí standardní podklady, tak jak to daňové orgány požadovaly v ostatních případech. Žalovaný se na něm dožadoval jen obecného prokázání přijetí zdanitelného plnění, aniž by konkretizoval, jaké další důkazy by měl žalobce předložit, což učinil až v napadeném rozhodnutí.

K těmto námitkám soud uvádí, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokázat to, co sám tvrdí (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Této povinnosti si

musí být každý daňový subjekt vědom (bez ohledu na to, zda má zkušenosti s předmětem podnikání, či nikoliv), a proto by měl ve vlastním zájmu cíleně shromažďovat již od doby přípravy realizace zdanitelného plnění jakékoliv důkazy o jeho uskutečnění. Dle názoru soudu správce daně nepožadoval po žalobci předložení žádných nadstandardních podkladů. Žalobce byl výzvou ze dne 10.4.2006, č.j.: 109937/06/001933/7282 v souladu § 31 odst. 9 daňového řádu zcela konkrétně vyzván, aby prokázal, že přijal zdanitelné plnění od dodavatele uvedeného na předmětných fakturách v daném rozsahu, předmětu a ceně, a to veškerými důkazními prostředky. V uvedené výzvě správce daně nemohl blíže specifikovat důkazy, které má žalobce za účelem prokázání uvedených skutečností předložit. Správce daně se na uskutečnění zdanitelného plnění nepodílel, a nemohly mu tak být známy jakékoliv skutečnosti týkající se tohoto plnění. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí příkladmo uvedl možné důkazy, pak tyto vyplynuly toliko z žalobcem předložených důkazů a jeho tvrzení. Existence těchto důkazů musela být žalobci známa a v jejich předložení mu nic nebránilo. S ohledem na shora uvedené neshledal soud tyto námitky žalobce opodstatněnými.

Podle žalobce měly daňové orgány své pochybnosti směřovat vůči společností AB KOMPONENTY a INCO, neboť údaje o vyrobených a propagačních materiálech lze zajistit kontrolou u těchto subjektů. Skutečnost, že společnost INCO nesplnila své zákonné povinnosti a je nekontaktní, nemůže jít k tíži žalobce a nemůže být důvodem pro neunesení důkazního břemene. Vztah dodavatele a odběratele vůči daňovému orgánu není vztahem subjektů se společnou odpovědností za neplnění povinnosti. Žalobce má za to, že byl v řízení zatížen daňovými povinnostmi, které náleží společnosti INCO.

Ani tyto námitky nejsou důvodné. Byl to žalobce, kdo v daňovém přiznání uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z určitého zdanitelného plnění. Bylo proto výhradně na žalobci, aby prokázal, že se zdanitelné plnění, na němž se jako odběratel podílel a za které zaplatil nemalou částkou, fakticky uskutečnilo. Správce daně po žalobci nepožadoval prokazování skutečností nad rámec zákona a nezatěžoval jej daňovými povinnostmi jiného subjektu. Skutečnosti, k jejichž prokázání správce daně žalobce vyzval, se týkaly jeho daňové povinnosti, resp. jím uplatněného nároku na odpočet daně. Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že samotná skutečnost, že společnost INCO nesplnila své zákonné povinnosti a je nekontaktní, nemůže být důvodem pro závěr o neunesení důkazního břemene. Závěr o neunesení důkazního břemene však v souzené věci není postaven na zjištění o nekontaktnosti společnosti INCO. Skutečnost, že u deklarovaného dodavatele zdanitelného plnění se nepodařilo ověřit faktické uskutečnění zdanitelného plnění, vyvolala u správce daně zcela oprávněné pochybnosti o uskutečnění tohoto plnění (§ 43 odst. 1 daňového řádu). Bylo pak pouze a jenom na žalobci, aby tyto pochybnosti vyvrátil, a to předložením jiných důkazů prokazujících přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce a v uváděném rozsahu. Vzhledem k tomu, že ze žalobcem předložených důkazních prostředků nevyplývá, jaká plnění a v jakém rozsahu přijal a že tato plnění přijal právě od společnosti INCO (viz výše), žalobce neunesl důkazní břemeno, které ho v daňovém řízení tížilo.

Žalobce označil za rozpor obsažený v napadeném rozhodnutí skutečnost, že žalovaný v něm na jedné straně uvedl, že společnost INCO v roce 2004 neposkytla správci daně potřebnou součinnost, a zároveň konstatoval, že v roce 2004 byly požadované doklady doloženy.

Žalobcem tvrzený rozpor soud neshledal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci shrnutí podkladů pro vydání rozhodnutí uvedl větu, podle které „v roce 2004 byly doloženy doklady, ale dále již subjekt nespolečně pracoval a neprokázal, jaká plnění a jak je poskytoval“.

Z uvedené věty a z kontextu jejího zařazení je však zcela zřejmý její význam spočívající v tom, že společnost INCO sice předložila svému správci daně doklady za rok 2004, dále však již se správcem daně nespolupracovala a na výzvy k prokázání pravdivosti údajů v předložených dokladech nereagovala. Ani společnost INCO tedy místně příslušnému správci daně neprokázala, zda a jaká plnění byla žalobci z její strany poskytnuta.

Vzhledem k tomu, že žalobce dle zjištění správce daně (které nebylo v žalobě ničím zpochybněno) fakturoval společnosti AB KOMPONENTY pouze podnájem digitální televize a žádné služby, je zcela po právu také závěr žalovaného, že ze strany žalobce nebyla v daňovém řízení prokázána ani zákonem stanovená podmínka pro vznik nároku na odpočet daně spočívající v použití zdanitelných plnění, která mu byla fakturována spornými fakturami vystavenými společností INCO, při jeho podnikání (§ 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.**

V Praze dne 31. srpna 2010

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková